

jua, et neid wiheldakse, ehk ka pešta külma weega — (kuiva, pehme nartsoga pühkima, on haigele parrem kui pesseminne!) Rummalad kül rääkivad: „Tallopoia laps peab keik kannatama; egga se te temmale wigga!“ Ommeti sureb tallopoia laps, kui haigusse aial tedda holega ei hoita.

Olli Hanso wannem poeg Jaan kahhel- sateistkümmend aastane ja leriš káinud, kui ümberkaudo nálja aia järrel willo ja wiimase suwvel kóhho-tóbbi likus. Tamma kúllassee surri wággá paljo rahwast, nori ja wannu, sest rummalad ešsite ei otsinud abbi, agga kui hádda sureks láinud, noudsid wanna ámmade ja tarkade káest abbi. Nüüd piddi lausuminne ja wiin aitama, ja wata ei aitnud ühtegi; kóhho-tóbbe aial on wiin wággá suurt kahjo áhwardamas. Hans sai meija wannemattešt seátud rahwale abbi saatma; se peále õppetati tedda wálja

ja anti rohto temma kátte. Kül Hans kelas wina wótmast, happo pima, silko ja úllepea keiksuggu kálo prukimast; kül Hans õppetas aina maggedat tango-wet ja moisast antud rohto prukima; ei rahwas wótnud paljo kuulda: agga kes kuulsid, need pódrsid pea jálle. Olli nüüd kül Zummala abbiga ja Hanso holekandmissee lábbi monni haige jálle joudnud terweks, agga nelja náddala párrast hakkas se haigus ka Hanso kúlge, ja nenda rángaste, et temma kahhel náddalal ei woinud jállale aiada. Teisel náddalal jáiwad Jaan ja Tomas ja Trino, kolmandamal Ewa isse ja Anno haigeks. Hans olli kül jo terweks sanud, agga endine ram weel ei olnud káes. Kai káis karjas ja tellas lome, Hans aitis haigid, teggi isse leibo, toi moisast rohto ja fetis mis tarwis olli. Sue náddala párrast wast lahkus haigus maiast. Kül olli paljo tódd kóddo ja moisa teggo jáanud teggematta, et nüüd rahha párrast piddi abbilišsi palkama;